

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

De Paulinische Paradox Serie Deel 5: Galaten

Welkom bij deel 5 van de Paulinische Paradox Serie waar we de Galatenbrief gaan behandelen.

Het boek Galaten is misschien wel het meest verkeerd begrepen boek in de Bijbel als het gaat over de Wet van God. Voor degenen die zich verzetten tegen het houden van de Wet van God, is een verwrongen interpretatie van Galaten hun "kroonjuweel". Helaas is een dergelijke interpretatie behoorlijk populair binnen de kerk. Als je aan de gemiddelde christen het "gekke" idee suggereert dat we God moeten gehoorzamen met betrekking tot de Sjabbat (Exodus 20:8-11) en wat we moeten eten (Leviticus 11), zoals ook de Messias en de apostelen deden, kun je zeker verwachten dat ze zullen reageren met: "*Lees de Galatenbrief!*" "Het is duidelijk dat de Wet van God is afgeschaft!" Maar als je de Galatenbrief leest als deze aangeven dat de Wet is afgeschaft, zou dat niet overeenkomen met de rest van de Bijbel, inclusief de andere brieven van Paulus en het getuigenis van hoe Paulus zelf leefde.

Voordat we het boek Galaten nader gaan onderzoeken, zijn er een paar dingen die we kort moeten bespreken.

We verwachten dat er twee typen mensen geïnteresseerd zijn om dit onderwijs te bekijken.

Het eerste type zal iemand zijn die niet begrijpt, of het er niet mee eens is, dat gelovigen de Torah, ofwel de gehele Wet van God, moeten houden, maar ze zijn bereid om een dergelijke interpretatie te onderzoeken. Mensen uit deze groep raden we sterk aan om te starten bij het begin van de Paulinische Paradox Serie, want de eerdere delen van deze serie bevatten veel basismateriaal, dat we in deze studie zullen gebruiken.

Het tweede type persoon dat dit onderwijs bekijkt is iemand die misschien al begrijpt dat we de Torah moeten houden, maar die de moeilijke woorden van Paulus toch beter wil begrijpen en uitleggen. Ook deze groep raden we aan om te starten bij het begin van de Paulinische Paradox Serie. We zijn echter van mening dat het voor deze groep niet strikt noodzakelijk is.

Misschien vind je dat we vrij snel door dit onderwijs heengaan. Omdat we de gehele Galatenbrief willen behandelen, zijn we genoodzaakt om kort en bondig door de punten heen te lopen. Daarom zullen we niet te lang bij de individuele punten blijven stilstaan. Hierdoor kan het van waarde zijn om het onderwijs vaker te bekijken, om het beter in je op te nemen en de materie te onderzoeken.

Tenslotte willen we je ervan bewust maken dat er delen van de Galatenbrief zullen zijn, waarvan je zou willen dat we er dieper op in zouden gaan, maar waar we gewoon verder gaan.

De bedoeling van de Paulinische Paradox Serie is om het gehele lichaam van de Messias terug te brengen naar het volledige Woord van God. Wij geloven dat dit de kern is van de bediening van Jesjoea (Jezus), naast Zijn dood en opstanding. Daarom zullen we ons vooral richten op die verzen in de Galatenbrief, die vaak worden gebruikt om de moderne doctrine over de Wet van God te onderbouwen.

Om dit effectief te kunnen doen, vinden we het erg belangrijk om de overeenkomsten te laten zien tussen de brieven van Paulus en de boodschap van de Messias.

Deze studie zal er als volgt uitzien:

- Eerst zullen we de context bestuderen die Paulus ons laat zien in de hoofdstukken 1 & 2.
- Deze context wordt door de hele Galatenbrief heen verder opgebouwd, waardoor we de meer uitdagende verzen beter zullen begrijpen. We zullen VEEL tijd besteden aan de context.
- Dit onderwijs is ook opgedeeld in meerdere secties, die gericht zijn op het bestuderen van elk van deze verzen met gebruikmaking van de vastgestelde context:

Galaten 2:3-5	- Onderwees Paulus Tegen de Besnijdenis?
Galaten 2:14	- Leven als een Heiden
Galaten 3:10	- Is de Wet van God een Vloek?
Galaten 3:19-29	- Waartoe dient dan de Wet?
Galaten 3:23	- Was de Wet van God een leermeester die werd afgeschaft aan het kruis?
Galaten 4:8-11	- Bestaat de "Wet van God" uit "zwakke arme grondbeginselen?"
Galaten 4:21-22	- Stellen we ons vertrouwen op God of op mensen?
Galaten 5:1-5	- Is de Wet van God "gebondenheid" of "vrijheid?"
Galaten 5:18	- Gaat de Wet van God in tegen de "Geest van God"?

Dit onderwijs is langer dan de andere studies. Misschien kan je deze markeringen gebruiken, om de video op die plaatsen te pauzeren, en het onderwijs op een later moment weer op te pakken.

Laten we beginnen.

Galaten hoofdstuk 1

Het vaststellen van de introductie tot de context van de Galatenbrief

Galaten 1:1

Paulus, een apostel – geroepen, niet vanwege mensen, ook niet door een mens, maar door Jezus Christus (Jesjoea de Messias) en God de Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft en al de broeders die bij mij zijn, ...

We zien dat Paulus zijn brief begint met een vaststelling van zijn geloofwaardigheid, waardoor hij het nodige gewicht kan leggen op, en waarde kan geven aan dat wat hij met de Galaten moet bespreken.

Laten we verdergaan.

Galaten 1:2-9

aan de gemeenten van Galatië:

Genade *zij* u en vrede van God de Vader en van onze Heere Jezus Christus (Jesjoea de Messias), Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons zou ontrukken aan de tegenwoordige slechte wereld, overeenkomstig de wil van onze God en Vader. Hem *zij* de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.

Ik verwonder mij erover dat u zich zo snel **afwendt** van Hem Die u in de genade van Christus geroepen heeft, **naar een ander evangelie**, terwijl er geen ander is; al zijn er ook sommigen die u in verwarring brengen en **het Evangelie van Christus (Messias) willen verdraaien**. Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie zouden verkondigen, anders dan wat wij u verkondigd hebben, **die zij vervloekt**. Zoals wij al eerder gezegd hebben, *zo* zeg ik ook nu weer: **Als iemand u een evangelie verkondigt anders dan wat u ontvangen hebt, die zij vervloekt**.

Paulus trekt in de eerste paar verzen zeker de aandacht. Paulus beschuldigt de Galaten ervan dat ze achter een ander evangelie aangaan. En dat niet alleen, maar Paulus spreekt ook vloeken uit over degenen die een ander evangelie prediken.

Later zullen we ontdekken wat dat "andere evangelie" inhoudt, en hoe dat bepalend is voor alle correcties die Paulus aan de Galaten gaat geven.

Galaten 1:10

Want ben ik nu bezig mensen te overtuigen, of God? Of probeer ik mensen te behagen? Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.

Paulus vermeldt dat hij streeft naar Gods goedkeuring, en niet naar de goedkeuring van mensen. Dit om de eervolle bedoeling te benadrukken voor zijn correctie aan de Galaten. Bovendien lijkt het erop te wijzen dat de fouten van de Galaten mogelijk verankerd liggen in de sociale en religieuze druk van sussende anderen. Dit wordt verder duidelijk doordat Paulus eerder zei:

" .. al zijn er ook sommigen **die u in verwarring brengen** en het Evangelie van Christus (Messias) willen verdraaien ... "

En...

"Als **iemand u** een evangelie **verkondigt** anders dan wat u ontvangen hebt, die zij **vervloekt**. "

Hieruit kunnen we opmaken dat de Galaten werden beïnvloed door een doctrine, die afkomstig was van een specifieke groep mensen. Of misschien werden de Galaten verleid door meerdere mensen met meerdere fouten in hun doctrine.

We weten het nog niet precies, maar we zullen er later meer over vertellen, waardoor het veel duidelijker wordt. Later zullen we zien dat er een bepaalde groep mensen is, die doctrines van mensen onderwijst en een "ander evangelie".

Eerst wil Paulus benadrukken dat ook hij, als Farizeeër, ooit werd beïnvloed door de doctrines van anderen. Hij vermeldt dat hij ijverig was in de tradities van zijn vaders en dat hij veel dingen fout heeft gedaan.

Maar toen hem de waarheid werd geopenbaard, heeft hij met niemand overlegd, en zich niet opnieuw laten beïnvloeden om de verkeerde richting op te gaan.

In feite zullen we zien dat de groep, die een "*ander evangelie*" bracht aan de Galaten, nauw verbonden was aan de doctrine die Paulus, in zijn vroegere leven als Farizeeër navolgde, voordat hij de Messias kende.

Paulus zegt letterlijk: "*Ik ben er geweest en heb dat gedaan. Dus ben ik de aangewezen persoon om u enkele van deze fouten te laten zien, waarin u vervallen bent.*"

Al in het begin van zijn brief bespreekt Paulus deze fouten met de Galaten, om daarmee bij de Galaten meer geloofwaardigheid en vertrouwen op te bouwen dat het Evangelie dat hij predikt het juiste Evangelie is. Hij maakt wederom duidelijk dat hij vroeger dezelfde fouten heeft gemaakt als de Galaten op dit moment, waarmee hij suggereert dat ze maar beter naar hem konden luisteren omdat hij terecht bezorgd is.

Galaten 1:11-17

Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie dat door mij verkondigd is, niet naar de mens is. Want ik heb dat ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus (Jesjoea de Messias). U hebt immers gehoord van mijn levenswandel, voorheen in het Jodendom, dat ik de gemeente van God uitermate fel vervolgde en die verwoestte; en dat ik in het Jodendom meer vorderingen maakte dan veel leeftijdgenoten onder mijn volk, omdat ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaders. Maar toen het God, Die mij vanaf de schoot van mijn moeder heeft afgezonderd en geroepen door Zijn genade, behaagde Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, ging ik niet meteen te rade bij vlees en bloed, en ging ik ook niet naar Jeruzalem, naar hen die al vóór mij apostel waren; maar ik vertrok naar Arabië en keerde weer terug naar Damascus.

Je kunt zien dat Paulus hier een sterk pleidooi lijkt te houden, dat het "andere evangelie" dat de Galaten beïnvloedt, verband houdt met het vroegere leven van Paulus als Farizeeër. Dat staat nog niet helemaal vast, maar op dit moment begint het daarop te lijken.

Paulus gaat verder ...

Galaten 1:18-24

Daarna, drie jaar later, ging ik naar Jeruzalem om Petrus (Kefas) te bezoeken, en ik bleef vijftien dagen bij hem. En ik heb niemand anders van de apostelen gezien; alleen Jacobus, de broer van de Heere. Wat ik u schrijf, zie, ik getuig voor God dat ik niet lieg. Daarna kwam ik in de streken van Syrië en Cilicië. En ik was van gezicht onbekend aan de gemeenten van Judea die in Christus zijn. Maar zij hadden alleen horen zeggen: Hij die ons voorheen vervolgde, verkondigt nu het geloof dat hij voorheen verwoestte. En zij verheerlijkten God in mij.

In Galaten 2 gaat Paulus verder met zijn verhaal. Dit tweede hoofdstuk introduceert enkele van de moeilijke passages waarin Paulus de Galaten lijkt te vertellen dat ze Gods Wet met betrekking tot de besnijdenis niet moeten naleven.

Galaten 2:1-5 – Spreekt Paulus zich uit tegen de besnijdenis?

De kwestie van de besnijdenis is misschien wel het meest gecompliceerde onderwerp om te bestuderen in het Nieuwe Testament, omdat velen zich niet bewust zijn van de verschillende opvattingen en debatten over dit onderwerp in de eerste eeuw.

Sommige Joodse sekten maakten de besnijdenis bijvoorbeeld tot een voorwaarde voor je redding (Handelingen 15:1), als een teken dat nodig was om deel uit te maken van hun sektarische gemeenschap. Een zo'n sekte wordt in de Schrift de "Besnijdenis(-partij)" genoemd (Handelingen 11:2; Galaten 2:12; Titus 1:10). Deze sekte geloofde dat je allen maar werd "gered" als je bij hun groep hoorde. De apostelen deelden deze mening absoluut niet.

Galaten 2:1-5 wordt vaak aangehaald om daarmee te bewijzen dat bekeerde heidenen niet langer besneden hoeven te worden volgens de Wet van God:

Galaten 2:1-5

Daarna ging ik, na verloop van veertien jaar, weer naar Jeruzalem, samen met Barnabas, en ik nam ook Titus mee. En ik ging op grond van een openbaring, en ik legde hun het Evangelie voor dat ik verkondig onder de heidenen; en afzonderlijk aan hen die in aanzien waren, opdat ik niet misschien tevergeefs zou lopen of gelopen hebben. **Maar zelfs Titus, die bij mij was, werd niet gedwongen zich te laten besnijden, hoewel hij een Griek was.** En dat ter wille van de binnengedrongen valse broeders, die waren binnengeslopen om onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, te bespioneren, om ons tot slaven te maken. Voor hen zijn wij ook geen moment in onderdanigheid opzij gegaan, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou blijven.

Vaak wordt geleerd dat de "valse broeders", die in vers 4 worden genoemd, de Wet van God hielden en dat ze de Galaten probeerden te dwingen om ook de Wet van God te houden, waardoor de Galaten in "gebondenheid" werden gebracht. Er wordt geleerd dat deze doctrine van het houden van Gods Wet in strijd is met de vrijheid die we hebben in Christus. Paulus en Titus zwichtten niet voor degenen die hen dwongen om de Wet van God te houden. Daarom concluderen veel christenen dat het houden van de Wet van God slavernij is en tegen het Evangelie ingaat.

Dit is echter een foutieve interpretatie. Bedenk dat Paulus zei dat de Galaten het hart van de Evangelieboodschap verlieten (Galaten 1:6-9). Hij waarschuwde om niet de goedkeuring van mensen te zoeken en dat het Evangelie dat hij predikte niet naar de mens was, maar van God (Galaten 1:10-12). Dus het "andere evangelie", dat door deze valse leraren aan de Galaten werd gepredikt, was niet van God maar van mensen. Dit is een heel belangrijk punt! Het is duidelijk dat de Wet van God niet afkomstig was van mensen, maar van God. En als het valse evangelie dat aan de Galaten werd opgelegd een door mensen gemaakte doctrine was, dan was deze valse doctrine in Galaten niet de doctrine dat de gelovigen de Wet van God moeten gehoorzamen!

Paulus predikte niet tegen de Wet van God - iets wat hij heilig, rechtvaardig en goed noemt (Romeinen 7:12) - maar tegen het misbruiken van de Wet van God. De Besnijdenis(-partij) had sommige aspecten van Gods Wet veranderd - namelijk de besnijdenis - en verwerkt in hun andere evangelie. Net als de situatie in Handelingen 15, leerden sommigen de heidenen in de kerk van Galatië dat ze zich officieel moesten bekeren tot hun sekte van het Jodendom - zich moesten laten besnijden en de hele Torah van Mozes moesten houden - voordat ze als deelgenoten werden gezien van Gods verbondsvolk. Net als in Handelingen 15 verzette Paulus zich fel tegen deze valse leer. Waarom? Naast vele andere redenen werd het belang van het reddende werk van de Messias weggenomen en werd de nadruk gelegd op het werk van mensen. Dit zal verderop in Galaten nog veel duidelijker worden.

Sommigen van jullie hebben onze Handelingen 15 studie misschien al bekeken, die we hebben aanbevolen als aanvulling op de Paulinische Paradox Serie. Omdat de gebeurtenissen, die voorafgaan aan Handelingen 15, in Galatië beginnen en de verdere context van de brief aan de Galaten bepaalt, vinden we het nodig om te benadrukken dat je onze studie over Handelingen 15 eigenlijk al zou moeten hebben gezien.

De focus van Handelingen 15 wordt bepaald door de besnijdenisdoctrine die rondging in Galatië, die een belangrijke rol speelt bij de verzen in Galaten 2. (Voor meer informatie over Handelingen 15 verwijzen we je naar onze hiermee verbonden studie: "[Handelingen 15: Gehoorzaamheid of Wetticisme](#)".)

De kwestie in Galaten 2:1-5 is niet dat de "valse broeders" gehoorzaamheid aan de Wet van God onderwezen met betrekking tot de besnijdenis. Dat deden ze eigenlijk niet (zie bijvoorbeeld Galaten 6:13).

Galaten 6:13

[Want ook zij die besneden worden, nemen zelf de Wet niet in acht, maar zij willen dat u besneden wordt om zich te kunnen beroemen op uw vlees.](#)

De [valse leraren](#) probeerden de niet-Joodse gelovigen te "dwingen" om zich te laten besnijden als een voorwaarde voor hun redding en deelname aan het volk van God. Dit was geen gehoorzaamheid aan de Wet van God; dit was een poging om de heidenen te dwingen om zich te onderwerpen aan de door mensen gemaakte doctrines en systemen van rituele bekering, waardoor het werk van de Messias irrelevant werd. Dat is de reden waarom Titus niet werd "gedwongen" om zich te laten besnijden (Galaten 2:3) - hij werd niet gedwongen om zich te onderwerpen aan de door mensen gemaakte opsommingen van deze valse broeders. Nogmaals, de apostelen leerden dat redding en deelname aan Gods volk plaatsvonden op basis van het geloof in de Messias, die ons hart besnijdt en ons het innerlijke verlangen geeft om God te gehoorzamen (Deuteronomium 10:16; 30:6). En van daaruit volgt de gehoorzaamheid aan de Wet van God - inclusief de lichamelijke besnijdenis.

Dit is het verschil tussen een ware en valse toepassing van de besnijdenis. De valse broeders misbruikten de besnijdenis in hun door mensen gemaakte doctrine voor redding en bekering. Als we geloven dat onze gehoorzaamheid aan de doctrine van mensen ons kan redden, dan hebben we ons geloof misplaatst. De apostelen daarentegen onderwezen de juiste besnijdenis, als een Wet van God, die we vanuit ons geloof in acht nemen. We houden ons aan de Wet van God om God te behagen, en niet de mensen.

In een notendop, dat is de hele boodschap van Paulus in zijn brief aan de Galaten. We zullen dit blijven zien terwijl we deze moeilijke passages onderzoeken.

Dit brengt ons bij het volgende onderwerp in Galaten.

Galaten 2:14 - Leven als een heiden

Terwijl we verder lezen in Galaten, zien we een conflict waarbij de Besnijdenis(-partij) betrokken is (Galaten 2:12). Opnieuw onderwezen de leden van deze groep de valse doctrine dat de heidenen besneden moesten worden om te worden gered:

Galaten 2:11-14

Maar toen Petrus (Kefas) naar Antiochië gekomen was, ging ik openlijk tegen hem in, omdat hij te veroordelen was. Want voordat er enkelen uit de kring van Jacobus gekomen waren, at hij samen met de heidenen; maar toen zij kwamen, trok hij zich terug en zonderde zich af uit vrees voor hen die van de besnijdenis (de besnijdenis(-partij)). En ook de andere Joden huichelden met hen mee, zodat zelfs Barnabas zich door hun huichelarij liet meeslepen Maar toen ik zag dat zij niet juist wandelden, overeenkomstig de waarheid van het Evangelie, zei ik tegen Petrus in het bijzijn van allen: Als u die een Jood bent, naar heidens gebruik leeft en niet naar Joods gebruik, waarom dwingt u dan de heidenen op de Joodse manier te leven?

Wat is hier aan de hand? Paulus schrijft dat hij Petrus confronteert met zijn hypocrisie. Eerst at Petrus gewoon met de heidenen, maar toen de Besnijdenis(-partij) naar Antiochië kwam, trok hij zich terug uit de tafelgemeenschap met hen. Waarom? Omdat de Besnijdenis(-partij) het zou afkeuren en Petrus bang was voor hun onrechtvaardige oordeel. De Besnijdenis(-partij) was van mening dat het samen aan tafel zitten van Joden en heidenen verboden was. We zien deze visie ook terug in het boek Handelingen:

Handelingen 11: 2-3

En toen Petrus naar Jeruzalem gegaan was, bestreden zij die van de besnijdenis waren (de besnijdenis(-partij)) hem en zeiden: U bent binnengegaan bij mannen die onbesneden zijn, en u hebt met hen gegeten.

Paulus berispt Petrus terecht als een huichelaar omdat hij mensen meer vreest dan God. De acties van Petrus waren niet alleen in direct conflict met de Evangelieboodschap, maar ook met de Torah (bijv. Leviticus 19:34). Als God bereid is om heidenen aan te nemen op basis van hun geloof, dan zou Petrus dat ook moeten doen.

Niets in deze passage suggereert dat Petrus de voedselinstructies van God overtrad – wat de gebruikelijke uitleg is van deze gebeurtenis. Dan zou je iets in de tekst lezen wat er niet staat. Bovendien zou het onzinnig zijn als Paulus Petrus berispt, enkel omdat hij probeerde om de heidenen de Wet van God te laten gehoorzamen, aangezien, nogmaals, Paulus zelf de Wet van God onderwees aan zijn heidense lezers. Toen Paulus Petrus ervan beschuldigde dat hij de heidenen dwong om als Joden te leven, beschuldigde hij Petrus er niet van dat hij hen onderwees om de Wet van God te houden; hij berispte Petrus omdat hij het eens leek te zijn met de Besnijdenis(-partij), die weigerden om aan tafel te gaan met de heidenen. De acties van Petrus wekten de indruk dat hij het met de Besnijdenis(-partij) eens was, dat de heidenen niet tot het volk van God konden worden gerekend, tenzij zij zich ritueel zouden bekeren.

Terwijl we Galaten 2 doornemen, wordt het steeds duidelijker dat Paulus niet tegen de Wet van God onderwees, maar tegen de valse doctrine van de Besnijdenis(-partij) - dat wil zeggen, hun op werken gebaseerde denkwijze voor je redding. Paulus verduidelijkt dit toen hij zei:

Galaten 2:15-16

Wij ...weten dat een mens niet gerechtvaardigd wordt uit werken van de wet, maar door het geloof in Jezus Christus [Jesjoea de Messias].

Het woord gerechtvaardigd in dit vers is verbonden aan "redding". Veel geleerden erkennen dat de uitdrukking "werken van de wet" eigenlijk specifiek verwijst naar de eisen voor de lidmaatschap van sektarische gemeenschappen. Deze uitdrukking vinden we ook terug in andere vroege Joodse literatuur, zoals de Dode Zeerollen. In zijn boek *"Justification (Rechtvaardiging): Gods plan and Paul's vision (Gods plan en de visie van Paulus)"* legt de Nieuwtestamentische geleerde N.T. Wright uit hoe de gemeenschap van de Dode Zeerollen deze zin begreep:

De bijzondere en zeer specifieke codes in MMT omvatten verschillende aspecten van rituele uitvoeringen - de kalender, voorschriften over water, huwelijkswetten enzovoort - waarvan sommige aantekeningen tegen de heidenen waren gericht, maar de meeste aanwijzingen waren opgesteld om het lidmaatschap van de specifieke sekte aan te tonen .

-N.T.Wright, Justification: God's Plan & Paul's Vision (Downers Grove, IL IVP Academic, 2009, blz 146

Volgens geleerden lijkt het erop dat we in Galaten met een vergelijkbare situatie te maken hebben. Als Paulus zegt dat niemand gerechtvaardigd wordt door "werken van de wet", verwijst hij naar de lidmaatschapseisen van de Besnijdenis(-partij). Paulus wil duidelijk maken dat niemand wordt gerechtvaardigd door werken van de wet, maar alleen door het geloof in de Messias.

Heidenen kunnen niet worden gerechtvaardigd door de besnijdenis te ondergaan via de methode van rituele bekering van de Besnijdenis(-partij). Dus nogmaals, "werken van de wet" verwijst niet naar trouwe gehoorzaamheid aan de geboden van God, maar in plaats daarvan naar de door de mensen gemaakte formules van bekering, die opgelegd waren door de Besnijdenis(-partij). De "werken van de wet" hadden betrekking op de geboden van God, zoals de besnijdenis, maar die geboden werden misbruikt.

Als we verdergaan met Galaten 2, komen we nog een moeilijk vers tegen:

Galaten 2:19

[Want ik ben door de Wet voor de Wet gestorven, opdat ik voor God zou leven.](#)

Wat bedoelt Paulus hier? Heel simpel, de Wet helpt ons te beseffen dat we zondaars zijn - de Wet verklaart ons schuldig en vereist onze dood. Maar in de Messias sterven we aan de straf van de Wet, zodat we een nieuw leven voor de Heer kunnen leiden, bekrachtigd door de Heilige Geest om de Wet van God te houden (Jeremia 31:33; Ezechiël 36:25-27).

Paulus onderwijst dat de Wet van God is ontworpen om ons te veroordelen door onze zonde te definiëren en die bekend te maken. Het kan dus geen middel zijn tot redding. De Wet van God wijst ons op het middel tot redding, namelijk de Messias. Wanneer we de Messias aannemen door ons geloof, nemen we de Geest van Christus aan (Romeinen 7:25; 1 Korintiërs 2:16) en houden we de Wet van God vanwege onze redding, niet voor onze redding.

Paulus concludeert dat elke poging om wat voor deel dan ook van de Wet van God te houden voor onze redding, de genade teniet doet die ons wordt gegeven door het geloof in de Messias. Gerechtigheid komt alleen door Jesjoea:

Galaten 2:21

[Ik doe de genade van God niet teniet; want als er gerechtigheid door de Wet zou zijn, dan was Christus tevergeefs gestorven.](#)

Maar, het feit dat we in de Messias geloven, waardoor we gerechtvaardigd worden, geeft ons geen excuus om de rechtvaardige Wet van God niet meer te gehoorzamen. Het is vanwege de rechtvaardiging, die ons is gegeven, door genade, dat we de rechtvaardige Wet van God kunnen gehoorzamen.

1 Johannes 3:7

[Lieve kinderen, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, zoals Hij rechtvaardig is.](#)

Een goede samenvatting van het onderwijs van Paulus in Galaten is dat gehoorzaamheid de vrucht is van onze redding, niet de wortel van de redding.

Als we verder gaan naar hoofdstuk 3, berispt Paulus de Galaten voor hun dwaasheid (Galaten 3:1-4). Hij is verbijsterd dat iedereen die de dood en opstanding van de Messias was gaan begrijpen, zich van die waarheid kon afkeren, in een poging om op een andere manier rechtvaardig te worden voor God.

Paulus vraagt hen hoe ze de Geest hadden ontvangen. Was dat door een bepaald lidmaatschapsritueel, het naleven van de Torah of door geloof? Het antwoord ligt voor de hand: ze ontvingen de Geest van God door het geloof in de Messias. Het bewijs van hun redding en hun aanname als kinderen van God, is het werk van de Geest in hun leven. Daarom is het dwaas om zelfs ook maar te overwegen om je te onderwerpen aan een door mensen gemaakte formule voor je bekering.

Paulus geeft de analogie van Abraham (Galaten 3:5-9). Het punt dat hij hier wil maken is, net als in Romeinen 4, dat Abraham geloofde voordat hij werd besneden. Besnijdenis is niet de oorzaak van jouw geloof; geloof is wat ervoor zorgt dat je besneden wilt worden in overeenstemming met het Woord van God. Het geloof van Abraham leidde tot zijn gehoorzaamheid aan de geboden van God (Genesis 26:5).

Galaten 3:10-14 – Is de Wet van God een vloek?

Dus, is de Wet van God een vloek, of zijn we vervloekt omdat we de Wet van God overtreden?

In dit gedeelte van Galaten komen we enkele moeilijke verzen tegen die, als ze verkeerd worden geïnterpreteerd, ertoe kunnen leiden dat we geloven dat Gods Wet een vloek is en dat Christus ons van de Wet heeft verlost. Dit is wat Paulus zegt:

Galaten 3:10-14 NBG

Want allen, die het **van werken der Wet verwachten**, liggen onder de vloek; want er staat geschreven: Vervloekt is ieder die zich niet houdt aan alles, wat geschreven is in het boek van de Wet, om dat te doen. En dat door de Wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk, immers de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch bij de Wet gaat het niet om geloof, maar: wie dat doet, zal daardoor leven. Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek der Wet door voor ons een vloek te worden; want er staat geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan een hout hangt. Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Christus Jezus (Jesjoea de Messias), opdat wij de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof.

Om goed te begrijpen wat Paulus in deze passage zegt, moeten we teruggaan naar het begin van de Bijbel om te zien waar God aangeeft wat de bedoeling is van de Wet bedoeld is. Twee van de belangrijkste doelen van de Wet van God worden uiteengezet in Deuteronomium:

Deuteronomium 11:26-28

Zie, ik houd u heden zegen en vloek voor: de zegen, als u luistert naar de geboden van de HEERE (JHWH), uw God, die ik u heden gebied; **de vloek, als u niet luistert naar de geboden van de HEERE (JHWH), uw God**, en van de weg die ik u heden gebied, afwijkt om achter andere goden aan te gaan, die u niet gekend hebt.

Hier zien we dat de Wet van God zowel zegent als vervloekt. Dit is waar het concept van de "vloek van de wet" vandaan komt. Paulus heeft niet iets nieuws bedacht, noch heeft hij de Wet van God een vloek genoemd. Uiteindelijk zegt de Bijbel dat we gezegend zijn als we de Wet van God volgen - dat is precies het tegenovergestelde van een vloek! De Wet vervloekt ons alleen als we die overtreden. Gods Wet is niet de vloek; de vloek is het resultaat van het overtreden van de Wet van God.

Hebben we allemaal Gods Wet overtreden? Ja, absoluut! Dus hebben we allemaal te maken met het *"onder de vloek van de wet"* zijn.

Dit is wat Paulus voortdurend blijft benadrukken in zijn brieven - we hebben allemaal de Wet van God overtreden en zijn daarom onder een vloek geplaatst. Dus wat is de oplossing voor deze vloek? Christus is "voor ons een vloek geworden" zodat we verlost zouden worden. Jesjoea, het smetteloze Lam, nam de straf op Zich die wij verdienen voor onze zonde. Zijn dood betaalde de prijs voor onze zonde en nam daarom de vloek weg, die op ons rustte. We zouden deze verlossing nooit kunnen bewerken door eigen inspanningen - daarom zegt Paulus dat **"door de Wet niemand gerechtvaardigd wordt voor God"** (Galaten 3:11). Jesjoea heeft de Wet van God niet weggenomen. Denk er eens over na - dat zou de hele boodschap van de redding ondermijnen! De Wet definieert de zonde (bijv. 1 Johannes 3:4). Als er geen wet is, is er geen zonde. Als er geen zonde is, is er geen Verlosser nodig! De Wet van God is een noodzakelijk onderdeel van het Evangelie omdat het ons vertelt dat we tekortschieten en een Verlosser nodig hebben.

We hebben dus geleerd dat de Wet van God drie dingen doet: Het zegent ons als we Die gehoorzamen, vervloekt ons als we Die niet gehoorzamen en het definieert de zonde. Als we eenmaal inzien dat we volgens de Wet hebben gezondigd en dat we onder een vloek staan, realiseren we ons dat we een Redder nodig hebben om die vloek van ons weg te nemen. Ons geloof in de Messias neemt die vloek weg. Als de vloek eenmaal is weggenomen, waar plaatst dat ons dan met betrekking tot de Wet van God? Nou, de Wet van God definieert nog steeds de zonde, zegent ons nog steeds voor gehoorzaamheid en vervloekt ons voor ongehoorzaamheid. Het enige verschil is dat de vloek voor onze ongehoorzaamheid ons niet voor eeuwig zal veroordelen, omdat we in de Messias zijn (Romeinen 8:1). Maar de negatieve gevolgen van de zonde hebben nog steeds invloed op ons dagelijks leven, en daarom moeten we in gehoorzaamheid wandelen tot glorie van God en voor ons welzijn.

Terwijl we doorlezen in Galaten, maakt Paulus een interessante opmerking over de verbonden. Hij zegt: **"Zelfs een verbond van mensen dat rechtsgeldig is geworden, stelt niemand terzijde of voegt daar iets aan toe"** (Galaten 3:15). Veel mensen zullen dit misschien wegmoffelen, maar dit is een belangrijk punt omdat het over de Wet van God gaat. Als niemand iets kan toevoegen aan of afdoen van de door mensen gemaakte verbonden, hoeveel te meer geldt dat dan voor de door God gemaakte verbonden? Denk daar eens over na. Als menselijke verbonden niet teniet gedaan of veranderd kunnen worden, hoeveel te meer geldt dat dan voor Gods verbonden. Hier benadrukt Paulus dus heel duidelijk dat de Wet van God, als onderdeel van het Mozaïsche verbond, niet teniet gedaan of veranderd kan worden.

Laten we verdergaan:

Galaten 3:16-18

Welnu, zo zijn de beloften aan Abraham en aan zijn nageslacht gedaan. Hij zegt niet: En aan de nageslachten, alsof er sprake zou zijn van velen; maar van één: En aan uw Nageslacht; dat is Christus. Dit nu zeg ik: Het verbond, dat eertijds door God rechtsgeldig was gemaakt met het oog op Christus, wordt door de Wet, die na vierhonderddertig jaar gekomen is, niet krachteloos gemaakt om de belofte teniet te doen. Want als de erfenis uit de Wet is, is zij niet meer uit de belofte; maar aan Abraham heeft God die door de belofte genadig geschonken.

Paulus zet de premisse op voor zijn volgende uitspraak over het doel van de Wet. Hij zegt dat aangezien de Wet geen middel is tot je redding - aangezien het niet nodig was dat Abraham besneden werd om tot geloof te komen - en de Wet hetzelfde is voor ons als voor Abraham, degenen die bij de Sinai waren en iedereen vandaag, rijst de vraag op: waarom werd de Wet dan gegeven? Hij beantwoordt die vraag in Galaten 3:19-29.

Galaten 3:19-29 – Waartoe dient dan de Wet?

Galaten 3:19-20

Waartoe dient dan de Wet? Zij is eraan toegevoegd omwille van de overtredingen, totdat het Nageslacht zou gekomen zijn aan Wie het beloofd was; en zij is door engelen in de hand van de middelaar beschikt.

Volgens Paulus werd de Wet "toegevoegd". Waaraan toegevoegd? Het werd toegevoegd aan de belofte die aan Abraham was gegeven. Waarom? "Vanwege de overtredingen." Meestal wordt dit uitgelegd als: "om onze overtredingen te openbaren". Dit wordt meestal in een negatieve zin opgevat: de Wet werd gegeven om de zonde te openbaren en de mensen schuldig te verklaren. Anderen zijn zelfs zover gegaan om te suggereren dat de Wet is toegevoegd als straf - dat wil zeggen, omdat we gezondigd hebben, hebben we nu regels om op te volgen. Sommige geleerden hebben echter gesuggereerd dat de Wet in dit vers een positievere functie heeft. Hier is hoe de Nieuwtestamentische geleerde, James Dunn, dit vers uitlegt:

"In het geval van Galaten 3:19a draait het om de betekenis van het woord χάρις [charin]. Hier moeten we weten dat het woord χάρις [charis] 'genade, gunst' in de accusatief wordt gebruikt, en de gebruikelijke betekenis, zoals het elders in die tijd wordt bevestigd, is 'ter wille van, namens, of vanwege' Dit suggereert een veel directer genadig doel van de Wet dan het je alleen maar 'bewust maken van je overtredingen' en zeker dan 'om overtredingen uit te lokken'. Dit toont in feite het doel van de Wet, zoals dit over het algemeen werd erkend in de Oudtestamentische geschriften in het Jodendom in de tijd van Paulus: dat wil zeggen, als een middel om met overtredingen om te gaan. Met andere woorden, wat men hier waarschijnlijk in gedachten had, was de hele offerdienst, waarbij het verschaffen van de middelen om de zonde te bedekken en de schuld weg te nemen, centraal stond. Middelen voor verzoening."

-James Dunn, *The New Perspective on Paul* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 2005, blz 270

Volgens Dunn wordt 'met het oog op de overtredingen' (zoals WV) beter begrepen als 'omwille van de overtredingen' (HSV). Met andere woorden, de Wet wordt ons gegeven om de "manier te laten zien, hoe we met overtredingen om moeten gaan". Tim Hegg herhaalt diezelfde gedachte:

"Het Griekse woord $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\nu$ (charin) gaat vooraf aan "het doel" waarnaar het verwijst. Het doel van het toevoegen van de Torah was om Gods methode te openbaren om met overtredingen om te gaan."

-Tim Hegg, Paul's Epistle to the Galatians (Tacoma WA: TorahResource, 2010), blz 148

Hoe laat de Wet ons zien hoe God met overtredingen om zou gaan? Zoals we eerder bij James Dunn lezen, is het waarschijnlijk dat Paulus zinspeelt op de offerdienst, die in de Wet wordt beschreven. De offerdienst openbaart Gods methode om met overtredingen om te gaan door middel van Jesjoea. Dit deel van de Wet onderwees dat met de zonde wordt afgerekend door middel van bekering en een zoenoffer. De vloek voor het overtreden van de Wet van Gods - de dood - werd symbolisch overgedragen op een onschuldig dier. Het dier stierf in de plaats van de aanbieder, zodat de aanbieder vergeving kon ontvangen. Dit wijst terug naar een paar verzen eerder in Galaten waar Paulus spreekt over Christus die ons verlost van de vloek van de wet "door voor ons een vloek te worden" (Galaten 3:13).

Deze uitleg is heel logisch in het licht van het tweede deel van het vers: "[totdat het Nageslacht zou gekomen zijn aan Wie het beloofd was.](#)" De Wet werd gegeven om te laten zien hoe God omgaat met overtredingen - dat wil zeggen, door plaatsvervangende verzoening - waarbij de onschuldigen de prijs betalen voor de schuldigen. Dit was "[totdat het Nageslacht zou gekomen zijn](#)". Zoals Hegg schrijft:

Het punt is dat de Torah de manier openbaart hoe God voorziet in de verlossing van overtredingen, dat zijn middelpunt heeft in Jesjoea. Nadat Jesjoea was gekomen en Zichzelf had geofferd als Gods eeuwige offer, was de ultieme openbaring waarnaar de offers hadden verwezen, gegeven. Dit is hoe Paulus er voortdurend tegenaan kijkt: de Torah leidt ons naar Jesjoea [...] Het gebruik van het woord "totdat" in de zin "totdat het Nageslacht (zaad) zou gekomen zijn" betekent niet dat, na de komst van Jesjoea, de Torah niet langer van waarde zou zijn. Wat het wel betekent is dat de openbaring van Gods verlossingsplan, het middel van vergeving, zoals het in de Torah was gegeven, wordt overschaduwed door de helderheid van de openbaring in Zijn Messias. Zelfs dit betekent niet dat de openbarende waarde van de offers is weggedaan. Maar het betekent dat de openbaring van Gods redding het meest tot uitdrukking komt in Jesjoea, die de vervulling is van de openbaring van de Torah.

-Tim Hegg, Paul's Epistle to the Galatians (Tacoma WA: TorahResource, 2010), blz 148

Dus, "[Waar toe dient dan de Wet?](#)" De Wet werd gegeven om de manier te openbaren hoe God met de overtredingen omgaat, totdat het Nageslacht - de Messias - zou komen. De Wet werd toegevoegd aan de belofte aan Abraham als aanvullende openbaring die uiteindelijk naar de Messias verwees. Met andere woorden, de belofte en de Wet werken samen om Gods verlossingsplan te openbaren. Ze zijn niet onverenigbaar of tegenstrijdig (Galaten 3:21). Nogmaals, het probleem van Paulus ligt niet bij de Wet zelf. Zijn probleem is de misbruik van de Wet - het idee dat iemand op basis van zijn eigen inspanningen een rechtvaardige positie voor God kan verdienen. Zoals Paulus verder zegt: "... [de Schrift heeft alles onder de zonde opgesloten, opdat de belofte aan de gelovigen gegeven zou worden door het geloof in Jezus Christus \(Jesjoea de Messias\)](#) (Galaten 3:22). Met andere woorden, de Schrift laat zien dat iedereen heeft gezondigd en de enige manier om vergeving te ontvangen is volgens de belofte door het geloof in de Messias - een geschenk van God dat niet door enige menselijke inspanning kan worden verdiend.

Nu komen we bij de tweede reeks van moeilijke verzen, die vaak worden geïnterpreteerd als dat de Wet niet meer belangrijk is in het licht van Christus. Maar aangezien we de context van deze passage hebben bekeken, kunnen we hopelijk beter begrijpen wat Paulus hier zegt:

Galaten 3:23 - Was de Wet van God een Leermeester, die aan het kruis werd afgeschaft?

Galaten 3:23-25

Voordat het geloof echter kwam, werden wij door de wet bewaakt, als gevangenen opgesloten, totdat het geloof geopenbaard zou worden. Zo is dan de wet onze leermeester [*pedagogue*] geweest tot Christus. Opdat wij uit het geloof gerechtvaardigd zouden worden. Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een leermeester.

In Gods verlossingsplan dient de Wet om zondaars op de Messias te wijzen. Paulus gebruikt hier de beeldspraak van een voogd, of *pedagoog*, om dit punt uit te leggen. De kracht van deze beeldspraak wordt gemist als je de historische context daarvan niet begrijpt. Zoals Hegg uitlegt:

In de Romeinse cultuur was de pedagoog (letterlijk "leider van een jongen") een huurling, die de taak had om ervoor te zorgen dat de student elke dag naar de leraar werd gebracht en weer naar huis, en om toezicht te houden op het gedrag van de student. De pedagoog was niet de leraar! Hij was een dienaar om ervoor te zorgen dat de leerling naar de leraar werd gebracht.

-Tim Hegg, *Why We Keep Torah: - Ten Persistent Questions* (Tacoma, WA: TorahResource 2009), blz 132

Paulus gebruikt deze beeldspraak om ons te leren dat de Wet ons naar de Leraar leidt - dat wil zeggen, de Messias. Dat is één van de functies van de Wet: om een pedagoog te zijn, die ons naar de Messias brengt. Deze beeldspraak is volkomen logisch in het licht van wat we hebben geleerd van Galaten 3:19. De Wet werd toegevoegd om te openbaren hoe God met overtredingen omgaat. De Wet wijst op de Messias en de rechtvaardiging door geloof.

Maar wat vinden we dan van vers 25:

Galaten 3:25

Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een leermeester.

Betekent dit dat de Wet nutteloos is geworden als iemand tot geloof is gekomen in de Messias? Helemaal niet. Houd de context in je gedachte. Paulus zegt dat één van de functies van de Wet van God ons moet aansturen om ons naar de Messias te leiden, in Wie we redding vinden door het geloof. Als je eenmaal in de Messias gelooft - als je naar de Leraar bent gebracht - is de rol van de Wet als *pedagoog* beëindigd. Iemand die al in Christus gelooft, heeft niet langer de Wet nodig om hem naar het geloof in Christus te leiden. Maar dit betekent niet dat de Wet ophoudt te functioneren in de andere rollen, zoals het definiëren van zonde en het zegenen van degenen die eraan gehoorzaam zijn. Paulus geeft elders heel duidelijk aan dat de Wet van God nog steeds van toepassing is op ons als gelovigen omdat het onderwijst hoe we moeten leven in overeenstemming met de wil van God.

Hier is hoe Paulus dit hoofdstuk besluit:

Galaten 3:26-29

Want u bent allen kinderen van God door het geloof in Christus Jezus (Messias Jesjoea). Want u allen die in Christus gedoopt bent, hebt zich met Christus bekleed. Daarbij is het niet van belang dat men Jood is of Griek; daarbij is het niet van belang dat men slaaf is of vrije; daarbij is het niet van belang dat men man is of vrouw; want allen bent u één in Christus Jezus (Messias Jesjoea). En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nageslacht en overeenkomstig de belofte erfgenamen.

We zijn gerechtvaardigd en opgenomen in het volk van God door genade door het geloof in de Messias. Het is door geloof, niet door een rituele bekering, dat we worden opgenomen in het nageslacht van Abraham. Het is door het geloof in het werk van de Messias, en niet in ons eigen werk, dat we zonen van God worden.

Het probleem van Paulus was niet de Wet, maar een misbruik van de Wet. De valse leraren in Galaten spanden spreekwoordelijk de kar voor het paard. Ze zeiden dat men hun plaats in de toekomstige wereld kon verdienen door een menselijke inspanning te leveren in overeenstemming met hun toepassing van de Wet. Paulus onderwees dat ware gehoorzaamheid aan de Wet is gebaseerd op geloof.

Als we verdergaan met Galaten, zegt Paulus dat we, voordat we tot geloof kwamen, slaven waren van de grondbeginselen van de wereld (Galaten 4:1-7). Deze verkeerde ideeën, filosofieën en waarden van de wereld maakten ons tot slaaf en brachten ons in slavernij. Jesjoea is gekomen om ons uit die slavernij te verlossen. Jesjoea werd geboren uit een vrouw die in dezelfde omstandigheden verkeerde als wij allemaal, geboren onder de wet van de zonde en de dood. Door Jesjoea worden we geadopteerd in de familie van God en uit deze wereld weggehaald. Dit vormt de context voor de volgende moeilijke passage in Galaten over de Wet van God.

Galaten 4:9 – Bestaat de "Wet van God" uit "Zwakke en Arme Grondbeginselen?"

Dit gedeelte wordt vaak gebruikt als bewijs dat gelovigen niet langer al de geboden van God hoeven te houden, in het bijzonder de Sjabbat en de Feestdagen. Maar als we de context bekijken is die uitleg onmogelijk.

Galaten 4:8-11

Maar destijds, toen u God niet kende, diende u hen die van nature geen goden zijn; en nu u God kent, ja wat meer is, door God gekend bent, hoe kunt u weer terugkeren naar de zwakke en arme grondbeginselen, die u weer van voren af aan wilt dienen? U houdt zich aan dagen, maanden, tijden en jaren. Ik vrees voor u dat ik mij misschien tevergeefs voor u heb ingespannen.

Laten we een lijst maken van de belangrijke punten uit deze verzen (Galaten 4:8-20):

1. Paulus heeft het hier tegen heidense bekeerlingen.
2. Ze waren gewend om andere goden te dienen.
3. Nu kennen ze de ware God.
4. Ondanks dat, GAAN ze TERUG naar ZWAKKE EN ARME GRONDBEGINSELEN die hoorden bij de goden die ze dienden.

5. En dus VERLANGEN ZE OPNIEUW naar de GEBONDENHEID die hoorde bij de goden die ze eerst dienden.

6. Ze KEREN TERUG naar het houden van bepaalde dagen, maanden en jaren, die verbonden zijn met de goden die ze dienden.

Misschien heeft dit de verwarring al weggenomen, maar laten we er wat dieper op ingaan.

Laten we hier eens over nadenken. Zijn de Sjabbat en de Feestdagen van God, die Hij ons in Zijn eigen Woord heeft gegeven, "zwak en waardeloos"? Zijn het "arme grondbeginselen van de wereld" die ons tot "slaven" maakte? Natuurlijk niet. Paulus zegt elders dat de Wet van God, waaronder de Sjabbat en de Feestdagen, "geestelijk" is (Romeinen 7:14), dus het kan geen grondbeginsel van deze wereld zijn. Bovendien noemt hij de Wet "heilig" en "rechtvaardig" en "goed" (Romeinen 7:12), dus het kan niet "zwak en waardeloos" zijn. Dat alleen al zou ons moeten vertellen dat Paulus in deze passage niet verwijst naar de Sjabbat en de Feestdagen van God.

Waar verwijst hij dan naar?

Veel christenen zullen misschien verbaasd zijn als ze ontdekken dat het Joodse volk niet de enigen waren die "dagen en maanden en seizoenen" vierden. Heidenen en afgodenaanbidders hadden hun eigen sjabbatten en feestdagen. De lezers van Paulus waren voormalige heidenen: "*Maar destijds, toen u God niet kende, diende u hen die van nature geen goden zijn*" (Galaten 4:8). Daarom zegt Paulus tegen hen dat ze niet opnieuw moeten "terugkeren" naar de dingen die ze vierden toen ze "God niet kenden".

Galaten 4:21-31 – Stellen we ons vertrouwen op God of in mensen?

Dit gedeelte is afkomstig van Brad Scott, met toestemming van Brad Scott van Wildbranch Ministries www.wildbranch.org

Galaten 4:21-31

Zeg mij, u die onder de Wet wilt zijn, luistert u niet naar de Wet? Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, een van de slavin, en een van de vrije. Maar hij die van de slavin was, is naar het vlees geboren, hij echter die van de vrije was, door de belofte. Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis; want deze vrouwen zijn de twee verbonden: het ene, dat van de berg Sinaï, dat kinderen voortbrengt voor de slavernij, dat is Hagar. Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië, en komt overeen met het huidige Jeruzalem, dat met haar kinderen in slavernij is. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen. Want er staat geschreven:

Want er staat geschreven: Wees vrolijk, onvruchtbare, die niet baart,
.... breek uit in gejuich en roep, u die geen barensnood kent,
want de kinderen van de eenzame zijn veel talrijker
.... dan die van haar die de man heeft.

Wij nu, broeders, zijn kinderen van de belofte, net zoals Izak. Maar zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest geboren was, zo is het ook nu. Wat zegt de Schrift echter? Jaag de slavin en haar zoon weg, want de zoon van de slavin zal beslist niet erven met de zoon van de vrije. Daarom, broeders, wij zijn geen kinderen van de slavin, maar van de vrije.

Er wordt vaak gezegd dat deze allegorie duidelijk aantoont dat de Wet van God gebondenheid is, en niet alleen terzijde moet worden geschoven, maar ook weggegooid moet worden, en dat mensen die verlangen om de Wet van God te gehoorzamen kinderen van Hagar zijn. Maar is dat de achtergrond van wat Paulus onderwijst?

In de eerste vier en een half hoofdstukken van dit boek hebben we geleerd dat verlossing en het zoonschap niet worden verkregen door gehoorzaamheid aan de Wet van God, of welke wet dan ook. We hebben dat al heel vaak vastgesteld. De focus van het erfrecht, het zaad, en de relatie gaan vooraf aan de allegorie van Hagar en Sara. De mens wordt gered door genade door geloof, en dat geschenk van God vestigt de relatie.

Erfrecht, dat wil zeggen de belofte, kan alleen worden verkregen door middel van een relatie. Wil je deze vraag in gedachten houden als we deze gedeelten bestuderen? "Wanneer begon die relatie?"

Galaten 4:21–23

Zeg mij, u die onder de Wet wilt zijn, luistert u niet naar de Wet? Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, een van de slavin, en een van de vrije. Maar hij die van de slavin was, is naar het vlees geboren, hij echter die van de vrije was, door de belofte.

Eén van de twee sleutelverzen is vers 21. Wie zijn degenen die verlangen om onder de wet te zijn? ... en is het verlangen om de Wet van God te gehoorzamen hetzelfde als "onder de wet" zijn?

Dit is één van die momenten waarop het goed zou zijn om de zaken te bestuderen die we meermalen hebben aangehaald in Romeinen, omdat het zesde hoofdstuk van Romeinen ons de definitie geeft van het "onder de wet" zijn. Op dit moment volstaan we echter met de uitleg dat "onder de wet" inhoudt dat je 'onder de heerschappij van de zonde' staat, wat in Romeinen 6:6 ook wel de 'oude mens' wordt genoemd.

Mensen die verlangen om onder de wet te zijn, of iets anders willen doen, proberen de gerechtigheid tot stand te brengen zonder het vertrouwen en de relatie door het geloof. Ze doen het alleen op basis van gehoorzaamheid aan de Wet.

We zullen zien dat het verbond bij de berg Sinaï niet op zichzelf kan staan, omdat dit verbond de mens niet kan redden noch verzoenen. Paulus vertelt degenen, die onder de wet willen zijn, dat het feit dat ze geen erfgenamen kunnen worden door gehoorzaam te zijn de Wet, eigenlijk al in de Wet wordt aangegeven.

Hij toont dit aan door een allegorie te gebruiken. Hij gebruikt daarbij twee zeer bekende vrouwen en één man uit de Bijbel: Hagar, Sara en Abraham.

Het is absoluut noodzakelijk om het verhaal van deze drie te kennen, want hun daden vormen de basis voor deze vergelijking.

Het verhaal staat in Genesis 16 t/m 21 en gaat over de belofte van God aan Abraham en Sara, dat ze, ondanks hun hoge ouderdom, een kind zullen krijgen, dat het zaad van de vrouw zal dragen, dat hij het eeuwige verbond zal doorgeven, en dat zijn zaad een veelheid van naties zou voortbrengen. Abraham en Sara waren al van het zaad van de vrouw door hetzelfde eeuwige verbond van het geloof. (hierover later meer)

Naarmate de tijd verstreek, begonnen Abraham en Sara hun vertrouwen te verliezen in de woorden van God en probeerden ze zelf deze belofte te vervullen, door hun eigen werken, op hun eigen manier.

Abraham, in een vergelijkbare situatie als Adam in de tuin, luistert naar zijn vrouw, vertrouwt niet op God en verwekt een kind, Ismaël, bij de slavin Hagar.

Deze zoon, die was verwekt door werken in plaats van vertrouwen, kon niet de erfgenaam van Abraham worden, omdat hij niet verwekt was door de relatie van vertrouwen, of door geloof.

Het zaad van geloof was door Izak, omdat zijn geboorte het resultaat was van het vertrouwen dat Abraham en Sara hadden in hun 'Vader' God, Zo worden kinderen van het geloof verwekt door kinderen van het geloof. Een erfenis kan je niet verdienen, die krijg je door geboorte en wordt gegeven door een belofte.

Galaten 4:24–26

Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis; want deze vrouwen zijn de twee verbonden: het ene, dat van de berg Sinaï, dat kinderen voortbrengt voor de slavernij, dat is Hagar. Want deze Hagar is de berg Sinaï in Arabië, en komt overeen met het huidige Jeruzalem, dat met haar kinderen in slavernij is. Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is de moeder van ons allen.

Het verschil tussen Hagar en Sara is de basis voor de twee verbonden. Het verbond op de berg Sinaï is duidelijk een verwijzing naar de Wet van Mozes. Het verbond waar hier naar wordt verwezen staat in Exodus 19:5

Exodus 19:5

Nu dan, als u nauwgezet Mijn stem gehoorzaamt en Mijn verbond in acht neemt, dan zult u uit alle volken Mijn persoonlijk eigendom zijn, want heel de aarde is van Mij.

Het verbond begint met het Hebreeuwse woord (*ve'atah*).

Dit woord betekent 'voortaan' of 'vanaf dit punt'. Het volgt op de proclamatie van God dat de kinderen van Israël, door hun vertrouwen in de relatie, die bij het Pascha werd ingesteld, nu gedragen worden op arendsvleugels en bij God zelf gebracht zijn.

Als je het verbond, dat gegeven is op de berg, aandachtig leest, zul je zien dat hierin geen redding of verlossing wordt gevonden, maar slechts een belofte dat de kinderen van Israël zullen worden gekoesterd boven alle andere mensen op de aarde, als gevolg van gehoorzaamheid. Als eerst de verbondsrelatie van vertrouwen wordt gevestigd, dan zal gehoorzaamheid aan de Wet, gegeven op de berg Sinaï, je onderscheiden van alle andere volkeren.

Als de Wet van Mozes wordt nagestreefd zonder relatie, dan zal het natuurlijke gevolg gebondenheid zijn, omdat je op zoek gaat naar een gerechtigheid zonder de relatie. En niet omdat de Wet van zichzelf gebondenheid is, maar omdat we falen om de Wet te houden.

DE WET HEEFT ISRAËL NIET UIT EGYPTEN BEVRIJD ! De Wet werd gegeven NADAT ze bevrijd waren, en NADAT de relatie, die gebaseerd is op vertrouwen, was gevestigd.

Hetzelfde patroon is al vanaf het begin geïntroduceerd. Adam is geschapen als 'zoon van God' en kreeg vervolgens regels.

Noach vond 'genade' in de ogen van God en kreeg vervolgens de opdracht om een ark te bouwen.

Abraham 'geloofde' in God en kreeg vervolgens het verbond van de besnijdenis.

Het verbond in Exodus 19:5 is simpelweg een belofte dat de gehoorzaamheid van Israël aan de stem van God, hen zal scheiden van alle andere volkeren van de wereld, punt uit!

Werken van de Wet op zich kunnen niet bevrijden. Als je voor je redding vertrouwt op het verbond, gegeven op deze berg, waarvoor het nooit is bedoeld, dan ben je in gebondenheid, want je kunt er niet aan voldoen.

De eerste fout, met betrekking tot dit Schriftgedeelte, wordt gemaakt door ten onrechte aan te nemen dat het verbond op de berg Sinaï, Gods manier was om Israël te 'redden'.

De tweede fout vinden we in de vooronderstelling dat het andere verbond een 'Nieuw Verbond' is.

Dit is een zeer tragische blunder, want er is helemaal geen verwijzing naar het 'Nieuwe Verbond'.

Er is ook geen verwijzing naar het Nieuwe Testament.

Paulus leert hier een vergelijking tussen de slavin en de vrije vrouw.

Er was een belofte gegeven aan Abraham en Sara, dat als ze naar het Woord van God zouden luisteren, een kind zouden verwekken, wiens zaad een menigte van volkeren zou voortbrengen.

Deze belofte werd gedaan NADAT Abraham en zijn vrouw 'geloofden' tot gerechtigheid.

Abraham en Sara hadden al een relatie gevestigd, die gebaseerd was op geloof in God. De ene relatie was gebaseerd op vertrouwen, de andere niet.

Merk op dat in Galaten 4:25 een andere vergelijking wordt getrokken in deze allegorie. Hagar en de berg Sinaï zijn synoniem aan het Jeruzalem DAT NU IS (namelijk in de 1e eeuw).

Een vluchtige lezing van de Evangeliën zal onthullen dat het Jeruzalem in de tijd van Jesjoea (Jezus) werd gedomineerd door de Farizeeën en Sadduceeën: twee 'Joodse' sekten die de essentie laten zien van wat de berg Sinaï, zonder relatie, oplevert.

Denk aan de dingen, die we eerder hebben besproken bij de "Besnijdenis-Partij" en je zult zien hoe dat hier allemaal van toepassing is op de discussie van Paulus.

De basis voor het burgerschap van het 'Koninkrijk der hemelen' was niet meer geworteld in het verlossende bloed van het offer, maar in het strikt vasthouden aan de rabbijnse uitleg van de Wet, wetticisme.

In vers 26 krijgen we meer informatie. De tweede van de twee verbonden wordt vergeleken met het Jeruzalem van boven, de moeder van ons allen. Wat is het Jeruzalem van boven, de moeder van ons allen? We kunnen daarover lezen in Hebrëeën 12:22-23.

Hebrëeën 12:22-23

Maar u bent genaderd tot de berg Sion en tot de stad van de levende God, tot het HEMELSE JERUZALEM en tot tienduizendtallen van engelen, tot een feestelijke vergadering en de gemeente van de eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, de Rechter over allen, en tot de geesten van de rechtvaardigen, die tot volmaaktheid zijn gekomen ...

Dit Jeruzalem van boven is een plaats tot waar het publiek van de schrijver is TOEGETREDEN en deel van is. Dit sluit perfect aan op Efeze 2:19-22, waar ons wordt verteld dat de gelovigen uit de heidenen deel zijn geworden van iets dat al bestond.

Dit Jeruzalem van boven is de 'moeder' van ons allemaal. Dit, in context, zou verwijzen naar de 'moeder' van allen die geloven. Paulus vertelt ons dat Sara, degene die van Israël was door het geloof en vertrouwen, een verbond vertegenwoordigt van voor de berg Sinai dat van boven kwam. Wij geloven dat deze 'moeder' een verwijzing is naar de vrouw van het 'zaad van de vrouw' in Genesis 3:15. Het zaad, zoals gedefinieerd door Jesjoea, is het Woord van God, en Eva vertegenwoordigt allen die dat zaad dragen.

Dit is het zaad van het geloof, een zaadje, geplant door geloof, dat iemand tot een kind van God maakt. Het 'zaad van de vrouw' werd gegeven vanaf het begin en we weten uit Galaten 3:16, uit ditzelfde boek, dat er altijd slechts ÉÉN ZAAD was, is en zal zijn.

Het is het zaad dat de Vader/Zoon relatie vestigt, die de erfenis mogelijk maakt. Het zaad kan niet worden ontvangen door werken, maar door vertrouwen/geloof, gevolgd door gehoorzaamheid aan de Wet, als bewijs van dit vertrouwen en geloof. Het is verbijsterend waarom dit voor de meeste 'Christenen' zo moeilijk te begrijpen is.

Wij denken dat het verbond van boven er al vanaf het begin was, en altijd Gods geschenk is geweest aan de mens. Het wordt altijd geïnitieerd door het vertrouwen in de Gever.

De Wet is een verbond dat voorafgegaan wordt door dit vertrouwen, en nooit was ontworpen om dat eenvoudige vertrouwen te vervangen.

Als relatie wordt gezocht door middel van de berg Sinai, dan zou het Pascha tevergeefs zijn. Eerst het Pascha, DAN de berg Sinai.

De allegorie die Paulus hier gebruikt past perfect in het thema van dit hele boek.

Verlossing en relatie worden enkel gevonden in het geloof in God, en zijn altijd al het begin geweest van een leven dat aan Hem is toegewijd. Paulus verraadt met deze allegorie niet de context van de Galatenbrief. De focus is verlossing. Als je het verbond op de berg Sinai vermengt met vertrouwen, om zo verlossing te verkrijgen, dan ben je nog altijd vervloekt. Met betrekking tot verlossing, moeten ze gescheiden worden, ze kunnen niet naast elkaar bestaan. Bij een allegorie gaat het erom dat de allegorie in zijn allegorische context blijft.

Galaten 5:1-5 - Is de Wet van God "Gebondenheid" of "Vrijheid?"

Op het eerste gezicht lijkt deze vraag misschien absurd. Zou God ons "gebondenheid" hebben gegeven en dan vervolgens verklaren dat als we gehoorzamen zijn aan deze "gebondenheid" we gezegend zullen worden, en als we ongehoorzaam zijn aan deze "gebondenheid" we onder de vloek van een tweede dood vallen (Deuteronomium 11:26-29)? Vinden we ook maar één vers in de hele Schrift waar staat dat de Wet van God gebondenheid is? Nee, dat vinden we niet. In feite vinden we het tegenovergestelde.

Nogmaals,

Psalm 119:44-45

Dan zal ik steeds Uw Wet in acht nemen,
.... voor eeuwig en altijd.
Ik zal wandelen op ruime baan,
.... omdat ik Uw bevelen gezocht heb.

Psalm 119:47

Ik verblijd mij in Uw geboden, die ik liefheb.

Jakobus 1:25

Hij echter die zich in de volmaakte Wet verdiept, die van de vrijheid, en daarbij blijft, die zal, omdat hij niet een vergeetachtig hoorder geworden is, maar een dader van het werk, zalig zijn in wat hij doet.

Dus als de Wet van God vrijheid is, hoe kunnen we het dan ook slavernij noemen?

Goede vraag. Dat kunnen we gewoon niet, althans niet voor degenen die duidelijke tegenstrijdigheden in hun doctrine en theologie willen vermijden.

Sommige mensen proberen deze passage te gebruiken om te suggereren dat Paulus het naleven van de Wet van God vergeleek met slavernij. Sommigen hebben zelfs gesuggereerd dat je uit de genade bent gevallen als je de Wet van God blijft volgen nadat je de Messias hebt leren kennen.

Maar die interpretatie is onmogelijk in het licht van alles wat we hebben geleerd over hoe Paulus dacht over de Wet. Als de Wet van God inderdaad slavernij zou zijn, waarom bleef Paulus die dan naleven en onderwijzen? Als de besnijdenis ervoor zou zorgen dat iemand van de Messias zou verlaten, waarom heeft Paulus Timotheüs dan besneden in Handelingen 16:3? De traditionele interpretatie past gewoon niet als we al het bewijs onderzoeken.

Het gaat hier opnieuw om de rituele bekering tot het Judaïsme en de besnijdenis als een voorwaarde voor je redding. Dat is waar Paulus hier tegenin ging. Dat op werken gebaseerde verlossingsmodel brengt mensen in slavernij zorgt ervoor dat mensen wegvallen van de genade. Het feit dat Paulus spreekt over de op werken gebaseerde redding wordt duidelijk in vers 4:

Galaten 5:4

U bent van Christus losgeraakt, u die door de Wet gerechtvaardigd wilt worden; en daarmee bent u uit de genade gevallen.

Het probleem was dat valse leraren zeiden dat men 'gerechtvaardigd kon worden door de Wet'. Ze leerden dat de genade van God verdiend kon worden door rituele bekering. Nogmaals, het probleem was het misbruiken van de Wet van God, niet van de Wet van God zelf.

Galaten 5:18 – Gaat "de Wet van God" in tegen de "Geest van God?"

Als Paulus in Galaten 5:18 zegt: "Als u echter door de Geest geleid wordt, bent u niet onder de wet", nemen sommigen aan dat dit betekent dat de Geest en de Wet van God met elkaar in strijd zijn. Zoals we echter hebben gezien in onze studie van Romeinen in deze Paulinische Paradox Serie, is het tegenovergestelde het geval. De Heilige Geest leidt ons tot gehoorzaamheid aan de Wet van God (Romeinen 8). Dus wat bedoelt Paulus hier? Aangezien wandelen naar de Geest haaks staat op het wandelen naar het vlees (Galaten 5:19-21), kunnen we begrijpen dat wandelen naar de Geest betekent dat we doen wat God behaagt: goede vruchten voortbrengen (Galaten 5:22-23).

Wandelen naar het vlees is kenmerkend voor degenen die "onder de wet" zijn - dat wil zeggen, onder de straf van de Wet. Degenen die de Messias niet hebben aangenomen en daarom niet wandelen naar de Geest, wandelen volgens hun vleselijke verlangens, zonder rekening te houden met de geboden van God. Daarom zegt Paulus in Romeinen 8:7: "Immers, het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God. Het onderwerpt zich niet aan de Wet van God, want het kan dat ook niet." De Wet is immers "geestelijk" (Romeinen 7:14). Ons vlees is in strijd met de geestelijke zaken, waaronder de Wet van God. Galaten 5:18 spreekt dus niet over de Wet van God, maar tegen de vleselijke denkwijze die tegen de Wet van God ingaat.

We gaan verder met Galaten 6

Galaten 6:1-2

Broeders, ook als iemand onverhoeds tot enige overtreding komt, moet u die geestelijk bent, zo iemand weer terechtbrengen, in een geest van zachtmoedigheid. Houd intussen uzelf in het oog, opdat ook u niet in verzoeking komt. Draag elkaars lasten, en vervul zo de Wet van Christus.

Soms is er wat verwarring hoe we de "Wet van Christus" moeten begrijpen.

De Wet van Christus is gewoon de Wet van God. Het zijn de geboden die de Vader aan de Zoon gaf, en die de Zoon gehoorzaamde. We moeten wandelen zoals Jesjoea wandelde. Hij liet ons zien hoe we van God kunnen houden en van anderen. Een groot deel van Zijn bediening was erop gericht om ons te laten zien hoe we onze naaste moeten liefhebben. Merk op dat Paulus zelfs hier, in Galaten 6:1, verwijst naar het dragen van elkaars lasten, wat laat zien hoe we onze naaste moeten liefhebben, als een manier om de Wet van Christus te vervullen.

Voor meer informatie over hoe Jesjoea de Torah onderwees en navolgde, bekijk dan onze studies "[De Deuteronomium 13 Test](#)" en "[Hemel en Aarde en de Wet van God](#)".

Galaten 6:3-10

Want als iemand denkt iets te zijn, terwijl hij niets is, bedriegt hij zichzelf. Maar laat ieder zijn eigen werk beproeven; dan zal hij alleen voor zichzelf stof tot roemen hebben, en niet voor de ander. Want ieder zal zijn eigen pak dragen. En laat hij die onderwezen wordt in het Woord in alle goede dingen delen met hem die onderwijs geeft. Dwaal niet: God laat niet met Zich spotten, want wat de mens zaait, zal hij ook oogsten. Want wie in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie in de Geest zaait, zal uit de Geest het eeuwige leven oogsten. En laten wij niet moe worden goed te doen, want te zijner tijd zullen wij oogsten, als wij *het* niet opgeven. Laten wij dus, terwijl wij gelegenheid hebben, goeddoen aan allen, maar vooral aan de huisgenoten van het geloof.

Paulus vermeldt vervolgens in de verzen 11-18 dat er mensen zijn die de besnijdenis van het vlees afdwingen. Wat er echt toe doet, is een innerlijke transformatie. Het is de innerlijke transformatie, of zoals Paulus het noemt, een nieuwe schepping worden, die naar de verlossing leidt. Besnijdenis telt niet mee voor iets dat betrekking heeft op je redding. Uiterlijke gehoorzaamheid, zoals de besnijdenis, zal echter altijd volgen uit onze innerlijke transformatie als bewijs van ons geloof.

Galaten 6:11-18

Zie met wat een grote letters ik u met mijn eigen hand schrijf: Allen die zich mooi willen voordoen naar het vlees, dwingen u zich te laten besnijden, alleen om niet vanwege het kruis van Christus vervolgd te worden. Want ook zij die besneden worden, nemen zelf de Wet niet in acht, maar zij willen dat u besneden wordt om zich te kunnen beroemen op uw vlees. Maar ik zal mij volstrekt niet beroemen op iets anders dan op het kruis van onze Heere Jezus Christus (Jesjoea de Messias), door Wie de wereld voor mij gekruisigd is, en ik voor de wereld. Want in Christus Jezus (Messias Jesjoea) heeft niet het besneden zijn enige kracht, en ook niet het onbesneden zijn, maar wel dat we een nieuwe schepping zijn. En allen die overeenkomstig deze regel wandelen: vrede en barmhartigheid zij over hen en over het Israël van God. Verder, laat niemand mij lastigvallen, want ik draag de littekens van de Heere Jezus in mijn lichaam. De genade van onze Heere Jezus Christus (Jesjoea de Messias) zij met uw geest, broeders! Amen.

Nu we alle moeilijke passages in Galaten hebben doorgenomen, kunnen we duidelijk zien dat Paulus niet sprak tegen het gehoorzamen van de Wet van God. De valse leerstelling waartegen Paulus onderwees, was het idee dat we door onze eigen inspanningen gerechtvaardigd kunnen worden tot verlossing - in het bijzonder door een rituele bekering. Het gehoorzamen van de Wet van God is wat onze Vader wil, en dat is wat onze Messias deed als ons Voorbeeld. Maar het gehoorzamen van de Wet van God is geen middel tot redding, alleen het bewijs ervan. De genade van God, die we door het geloof ontvangen, is het middel tot verlossing, en niets kan dat ooit vervangen.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat JHWH je mag zegenen in jouw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: [www.twitter.com/119Ministries#](https://twitter.com/119Ministries#) (USA)